

 HARLEQUIN®

Sjalocline romaan

*Põgenenud
krabvinna*

Esimene raamat

Kaks õde, kaks skandaali,
kaks särisevat armuafääri

Amanda McCabe

Amanda McCabe
THE RUNAWAY COUNTESS
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Ulve Määrits
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Ammanda McCabe
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E05272314
ISBN 978-9949-25-536-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Ma olin nii elevel, saades teada, et sel aastal on „Uhkuse ja eelarvamuse” kirjastamise 200. aastapäev. Olin umbes kümnene, kui leidsin vanaema majast riulisse torgatult päevinäinud pehmekaanelise „Emma”, ja see läbi loetud, jooksin otsekohe raamatukokku, et näha, mis see salapärane Jane Austen veel on kirjutanud. Raamatukoguhoidja andis mulle kõik teised Austeni romaanid, lisaks veel kaks tema biograafiat ja raamatu, mille pealkiri oli „Life in Regency England”*. Nii sain Jane Austeni maailma avastades tuttavaks ka regendi valitsemise imetabase ajajärguga. Ja ma olin sellest kõigest täielikult võlutud.

Mulle on alati väga meeldinud Austeni ajatute lugude tegevuspaigad ja teemad – perekond, kogukond; tegelaskujud, nägemas vaeva, et jääda truuks endale ja samas vastata ühiskonna ootustele. Ja kangelannad, kes soovivad kindlameelselt abielluda armastuse pärast ja leida oma õnn, astudes seejuures vastu kogukonna tohutule survele säilitada stabiilsus ükskõik mis hinna eest. On olnud tõeliselt lõbus kirjutada samadel teemadel nüüd oma lugu Bancroftide õdedest Jane’ist ja Emmast, ja nende nägusatest kangelastest! Ajalooliste armastusromaanide kirjutamise huvitavaim külg on see, et saad uurida maailma, mis

* Eesti keeles ilmunud, autoriks R. J. White. – *Tõlk.*

on ühtaegu su enda omast nii erinev, samas aga – tunnete ja unistuste poolest – nii sarnane (ainult, et riided olid kaunimad!).

Ja ma pean tänama Jane Austenit ning, muidugi, suurepärast raamatukoguhoidjat, kes tundis ära värskest tekkinud Austeni maania ja aitas mul seda kasvatada. Aitäh kõigi nende tundide eest täis naudingut ja rõõmu! Head aastapäeva, Lizzie ja Darcy!

Pühendus

Kõikidele raamatukoguhoidjatele üle maa!
Et töötate nii kõvasti,
avamaks meile erinevaid maailmu...

Proloog

London 1810

Kõige imetlusväärsem abielu Londonis...

Jane Fitzwalter, Ramsay krahvinna, peaaegu naeris, kui neid sõnu luges. Must-valgena trükitult, pisut ajalehepaberile laiali hõõrutuna, paistis väide nii tõesena – pealegi kõigile näha otse Gazette'i kõmuleheküljel. Paljud inimesed mõtlesid kindlasti, et kui see on juba lehes kirjas, siis peab see ka tõsi olema.

Kunagi oli ta isegi seda uskunud – viivuks. Nüüd aga... Nüüd kõlasid sõnad tühjalt ja võltsilt, pilgates nii teda kui kõiki ta rumalaid unistusi.

Kaunid Ramsayd, nii noored, nii rikkad, nii moekad. Neile kuulus suursugune maja Londonis, kus korraldatavatele suurejoonelistele rahvarohketele ballidele ootas palavikuliselt kutset kogu kõrgseltskond. Suursugune maamaja, kus peeti suursuguseid jahipidusid, mil naer ning lõbustused koiduni välja kestsid. Leedi Ramsay kübaraid ja kleite, mis paiknesid tema isiklikus suursuguses garderoobis, jäljendasid kõik tütarlapsed, kes soovisid Londonis moekad olla.

Ja kõik teadsid nende abiellumise lugu. Seda, kuidas õukonna esitlusel jäi noorele lord Ramsayle silma veelgi

noorem preili Jane Bancroft – seismas teispool pikakasvulisi veiklevais rõivais õienupukeksi täis salongi. Kuidas noor lord sammus otsejoones läbi salongi, mööda kõigist ammuli sui vahtijaist, ning nõudis enese tutvustamist. Kuidas nad seejärel tantsisid koos kahel privaatballil ja ühe korra Almacki ballil ning kuidas nad käisid korra Hyde Parkis sõitmas... Ja kõik teadsid, kuidas seejärel lord Ramsay tungivalt preili Jane Bancrofti kätt palus. Tütarlapse eestkostja avaldas küll esmalt kahtlust, kas see on ikka hea mõte – arvestades paarikese noorust ja nende tutvuse lühidust –, kuid et noored ähvardasid seepeale koos põgeneda... ning järgmisena osales kõrgseltskond juba Püha George'i katedraalis toimunud suursugusel, sädeleval pulmapeol.

Suursugune, suursugune, suursugune. Kaunite Ramsayde elu kadestasid kõik.

Kuid leedi Ramsay, nüüd juba veidi vanem ja hoopis vähem naiivne, müüks täna meeleldi kogu selle suursugususe vaid veerandpennise eest. Ta annaks ära kõik, et minna tagasi sellesse päikeselisse päeva Hyde Parkis, kui nad, õlg surutud vastu teineteise õlga, istusid kahekesi mehe kaarikus ja naersid, hoides salaja päikesekatte varjus käest kinni. Tol päeval näis maailm rulluvat tema ees lahti kui suurepärane, hiilgav lubadus. See näis lubavat kõike, millest ta iial unistanud oli – armastust, kindlustunnet, kohta, kuhu kuuluda, kedagi, kes teda vajab.

Kui nad ainult saaksid sellelt kohalt uuesti alustada ja liikuda seekord hoopis teises suunas! Kahjuks polnud see võimalik. Ja küllap läheks elu siiski samas rööpas edasi, nagu see juba läks – sest nad olid Ramsayd ja niimoodi nägigi välja nende maailm.

Kuid ta põlgas seda maailma kogu südamest. Ta oli arvanud, et Haydeni tiitel pakub neile elus kindlustunnet, kindlustunnet, mida ta oma peres kunagi ei olnud tundnud. Kuid ta oli olnud rumal, ta polnud taibanud, et tiitel allutab endale kõik, et see on alati kõigest kõige tähtsam. Polnud aimanud, et tiitel toob endaga kaasa võltssõpru ja õõnsaid abielusid.

Jane lasi ajalehel kukkuda voodi kõrvale põrandale ja vajus tagasi padjakuhilasse. Käes oli kindlasti juba väga hiline õhtutund. Kammerneitsi oli püüdnud satiinkardinaid akende ette tõmmata, kuid Jane polnud seda lubanud. Talle meeldis silmitseda väljas valitsevat pimedust – see mõjus turvaliselt ja lohutavalt, nagu paks tekk, mis on su ümber mähitud. Ning kuu, hõbedane liistak, pilgutanuks talle sealt justkui silma.

Väljaspool tema vaikset magamistuba kestsid aga ikka veel ballid, täis tantsu, veini, naeru ja flirti. Kunagi oleks temagi olnud ühe sellise balli keskel – naermas ja tantsimas koos teistega või rõõmsalt kaotamas kaardimängutoas. Nüüd ajas mõtegi kõigest seesugusest teda kergelt iiveldama.

Jane pööras end külili, et vaadata pragisevaid leeke marmorkaminas, ning ta pilk sattus oopiumitinktuuri pudelile, mille arst talle jätnud oli. See võiks viia ära kõik mälestused, kanda endaga unenägudemaale – kuid ta ei tahtnud ka seda. Praegu oli vaja mõelda ja seista silmitsi tõega, ükskõik kui valus see ka polnud.

Jane surus käe kõhule, mis oli taas linase öösärgi all täiesti lame. Kerge ümarus, mis oli seal kasvanud teda tohutu rõõmuga täites, oli kadunud. Nüüdseks juba mitu päeva kadunud. Haihtunud, justnagu seda poleks kunagi

olnudki. Kadunud piinavate valusööstude hoos – ja Haydenit ei olnud taas kord tema juures. Kui ta oli kaotanud nende lapse, kolmanda lapse, oli ta mees taas kuskil ära. Hasartmänge mängimas. Või joomas. Loomulikult – kogu aeg joomas. Nüüd oli järel vaid õõnes valu, mis talle tema kaotust meelde tuletas. Ta polnud suutnud täita oma kohust. Taas kord.

Ta ei suuda enam niimoodi edasi elada. Ta oli kogu selle „suursuguse” vale pinge all murdumas. Haydeniga abielludes lootis ta leida endale uue pere, kuid tundis end nüüd üksikumalt kui kunagi varem.

Korraga kuulis Jane allkorruselt hääli, millegi kukkumist ja summutatud kõnet. Helid kõlasid vaikselt majas kõrvalukustavalt valjult, sest ka teenijad oli ta juba mitu tundi tagasi magama saatnud. Ja Haydenit polnud tavaliselt tagasi oodata enne koitu.

Näis aga, et mees oli seekord tulnud varakult. Jane ronis vargsi voodist välja ja sirutas salli järele, et see õlgadele panna. Ta kõndis aeglaselt trepimademele ja piilus alla halli.

Hayden oli lösakil trepi alumistel astmetel, ülemteenri poolt akendevahelisele lauakesele põlema jäetud lambi valgus tema peal võbelemas. Mees oli ümber ajanud vihma-varjuhoidja ning päikesevarjud ja jalutuskepid vedelesid laiali mööda must-valgetest plaatidest põrandat.

Hayden vaatas neid, kenal näol kummaliselt trööstitu ilme. Valguse ja varjude muster joonistasid mehe elegant-sed näojooned millekski müstiliseks ja hetkeks nägi Hayden välja nagu mees, kellega Jane nii suurte lootustega abiellunud oli. Oli see võimalik, et mees oli nende pöörasest elust niisama väsinud kui tema? Et neil on võimalik uuesti alustada? Vaatamata oma enda illusioonide külmale puru-

nemisele julges ta siiski loota. Julges veel kord olla irratsionaalne.

Jane astus sammu trepist alla ning puust astme kriiksatuse peale vaatas Hayden üles tema poole. Korraks näis mehe nägu ilmetu, kuid siis ta naeratas laialt ning lühike mõtiskluse ja lootuse hetk oli haihtunud.

Hayden lükkas sassis mustjad juukselokid näolt ja sirutas naisele käe. Pitsatsõrmus ta sõrmes hiilgas ning Jane silmas mehe varrukal brändiplekki. „Jane! Mu kaunis naine ootab, et mind tervitada – kui imeline.”

Kui Jane aeglaselt trepist alla läks, tundis ta brändi magusteravat lõhna, mis meest pilvena ümbritses. „Ma ei saanud magada,” ütles ta. Ta polnud suutnud rahulikult magada juba nädalaid.

„Sa oleksid pidanud minuga siis Westinite peole tulema,” ütles mees. „Oli see alles kogunemine.”

Jane silus hellalt Haydeni juukseid ning pani käe ta põsele. Mehe kerge habemetüügas kõditas ta peopesa ning taevasinised silmad helendasid hämaruses.

Kui nägus see mees oli, tema abikaasa. Kuidas ta süda igatses teda lihtsalt vaadata. Kunagi oli Hayden olnud kõik, mida ta eales tahtnud oli.

„Nagu näha,” sõnas Jane.

„Kõik küsisid seal sinu järele,” vastas Hayden. Ta pööras pead, et suruda kiire, hooletu suudlus naise peopesa. „Su sõbrad tunnevad sust puudust.”

„Sõbrad?” pomises Jane kahtlevalt. Ta vaevu tundis Westineid või üldse kedagi, kes olid tänaõhtusel peol. Ja nemad ei tundnud teda, tegelikult mitte. Jane tundis end ballidel alati häbelikult ja ebamugavalt – veel üks valdkond, kus ta krahvinnana läbi kukkus. „Mul pole veel peotuju.”

„Noh, ma loodan, et väga varsti on. Hooaeg on alles alanud ja meil on veel palju kutseid, millele peame vastama.” Hayden suudles uuesti ta kätt, kuid Jane’il oli eriskummaline tunne, et mees isegi ei tunne teda, ei näe teda. „Ma vihkan seda, kui oled haige, kallis.”

Tundes tillukest lootusesädet, haaras Jane mehe käed enda kätte, sõnades: „Ehk oleks meil vaja väikest puhkust, paar nädalat maal, ainult meie kahekesi. Ma olen kindel, et tunneksin end värskes õhus paremini. Võiksime mu õe Emma koolist ära meid vaatama kutsuda. Sellest on nii kaua aega möödunud, kui ma Emmaga viimati koos olin.”

Sellele mõeldes sattus ta järjest suuremasse elevusse. Jah, ta oli kindel, et puhkus oleks imeline. Veeta aega maal Barton Parkis, ainult nemad kolm, ei mingeid pidusid, ei mingit brändit. Tema ja Hayden saaksid jälle rääkida nii nagu varem, ja olla koos – võib-olla jääks ta uuesti rasedaks. Nad prooviks veel ühe korra, tema hirmudele vaatamata. Nad võiksid suursugused Ramsayd maha jätta ning olla lihtsalt Hayden ja Jane. Seda oli ta kunagi nii väga lootnud.

Aga Hayden naeris naise sõnade peale, nagu oleks too just ühe toreda nalja rääkinud. Mees lasi ta kätest lahti, vajudes tagasi astmete peale. „Minna maale? Praegu? Jane, kallike, praegu on ballihooaja keskpaik. Me ei saa kindlasti praegu ära minna.”

„Aga see võiks olla...”

Hayden raputas pead. „Londonisse jäämine teeb sulle rohkem head kui enda maale peitmine. Sa peaksid koos minuga uuesti pidudele tulema, lõbutsema. Kõik ootavad seda sinult, meilt.”

„Minna pidudele nagu sina?” ütles Jane kibestunult, kui tema nõrk, meeleheitlik lootusesäde tuhmus. Mitte midagi polnud muutunud. Mitte midagi *ei muutugi*.

„Jah, nagu mina seda teen. Nagu mu vanemad seda alati tegid,” sõnas Hayden. „See on parem kui üksinda kodus kannatuste käes vaevelda.”

Jane võttis endal õlgade ümber kinni, tundes end korraga seest õõnsa ja tühjana. Külmana. „Ma olen väsinud. Võib-olla ma lähen üksinda ja külastan oma õde. Emma kirjutas, et kool talle ei meeldi ja mina tunnen temast puudust. Mul on lihtsalt vaja mõnda aega Londonist ära olla. Ma tahan natukeseks koju Barton Parki minna.”

Hayden sulges silmad, justnagu oleks ta väsinud Jane'ist ja sellest vestlusest. Väsinud tema tunnetest. „Kui sa seda soovid, siis muidugi. Sa pead siiski enne hooajalõpuballi tagasi tulema. Kõik ootavad seda sinult.”

Jane noogutas, kuid teadis juba, et ei tule tagasi mitte ühekski balliks. Ta lihtsalt ei suuda siinsesse ellu naasta. Tal oli vaja uuesti leida oma hing, isegi kui ta ei suutnud panna Haydenit mõistma, et too peaks päästma enda oma.

Mees norskas kergelt ja Jane vaatas alla ning nägi, et too oli otse trepil keset nende vestlust unne vajunud. Nägu nii kaunis ja rahulik, kerge naeratus huulil, näis mees olevat juba justkui välja hõljunud Jane'i elust..., enda omasse, sellesse, mille oli tükk aega enne Jane'iga kohtumist omale valinud. Jane kummardus, suudles vaikselt oma abikaasa põske ning silus viimast korda ta juukseid. „Mul on kahju, Hayden,” sosistas ta. „Andesta mulle.”